

Els valencians tenim el que ens mereixem?

Ha estat l'abril del 96, un mes una miqueta sorprenent per la gran quantitat de manifestacions socials i polítiques en l'àmbit valencià, perquè evidentment tot allò que és social és polític. La nostra llengua que per ara encara és social (esperem que no desaparega socialment) rep per totes bandes bones 'tundes' donades per aquells que haurien de ser els primers a defensar-la. Estic parlant clar dels polítics d'alt rang, de la classe elevada política del nostre país. Parlem-ne més.

Per una banda el senyor President de les Corts Valencianes segueix un codi propi però que no es pot dir codi ja que no accepta cap norma perquè segons ell no n'hi ha cap. El Senyor President de les Corts va enviar, a algunes escoles valencianes, unes bases per a un concurs de redacció escrit a la manera pròpia i alguns senyors mestres li van contestar tot dient-li que no podien presentar els seus alumnes a un concurs sense cap mena de normativa segons propugna el Sr. President.

No sé si es dóna compte el Senyor President de les Corts, potser no, i voldria explicar-li, encara que segurament no ho llegirà però té igual, que una llengua, siga la que siga, no pot tenir un futur molt lluit si primerament no té unes normes clares, i segonament i ben important també, si la llengua no s'usa en societat està condemnada a la desaparició, perquè una llengua que solament serveix per a parlar en la intimitat per a ben cosa serveix i al final la gent no li trobarà cap objectiu pràctic i la deixarà de gastar. Així que jo li recomane al Sr. President, dins la modèstia que pot recomanar un ciutadà valencià a una tal alta dignitat, que primerament reconega el que la majoria de valencians saben: que encara tenim vigents les Normes de Castelló del 1932 per a la nostra llengua i després també li recomanaria perquè és molt important: que gaste sempre la nostra llengua, que la parles, que l'escriba que la reivindique allà on calga.

Per una altra banda el senyor President de la Generalitat Valenciana passa olímpicament d'això perquè diu que no vol alimentar cap polèmica. Suprimeix la subvenció de subscripció per a Biblioteques que tenien algunes revistes escrites en valencià com "El Temps", "Saó", etc. I de manera sospitosa apareixen a tots els centres escolars del nostre país uns enviaments gratuïts del diari "Las Provincias" periòdic representant de l'anticatalanisme visceral.

Des de Mallorca conviden el President de la Generalitat Valenciana perquè escriba només quatre ratlles per festejar l'eixida d'un nou diari, que es diu "Balears", escrit íntegrament en la nostra llengua, però el Senyor President contesta a la demanda dient que no pot perquè no té gens de temps lliure per a dedicar-s'hi. Escriu el President balear, escriu el President català, però el President valencià no té temps per dir, com a mínim, que està molt content de l'aparició d'un diari escrit en la nostra llengua.

El darrer dissabte d'abril d'enguany, es commemorà la pèrdua dels furs (les lleis autòctones valencianes), perquè un 25 d'abril de l'any 1707 les tropes borbòniques van guanyar a les valencianes a Almansa, la qual cosa significà l'inici del que més endavant seria la pèrdua del nostre autogovern. A València i a d'altres llocs del nostre país se celebren diversos actes per a recordar aquells fets luctuosos per a la nostra història. Enguany a València a més també es recordava la figura del cantant alcoià Ovidi Montllor, que va morir fa poc. Va nàixer Ovidi Montllor a Alcoi i va morir on treballava: Barcelona. L'alcalde d'Alcoi, el de Barcelona i altres institucions valencianes organitzaren l'homenatge el dia 27 d'abril a València a la plaça de bous on acudí molta gent: la plaça de bous plena. No és que el nostre President, o l'alcaldessa o altres presidents del cap i casal tingueren un detall amb els actes socials i culturals que se celebraren sinó que a més quan els redactors de Canal 9 arribaren als centres de Burjassot es van veure amb la trista sorpresa de ser condemnats al més trist ostracisme i silenci, tot allò que havien gravat. Mentre això passava a Canal 9, la Televisió de Catalunya transmetia en directe les intervencions dels cantants i companys de professió d'Ovidi Montllor, com per exemple Maria del Mar Bonet, Lluís Llach, Al Tall, Marina Rossell, Georges Moustaki, grups de rock, etc. que retien l'homenatge digne a una persona digna que s'havia mantingut fidel al seu poble i a la seua llengua.

Es pot demanar més al mes d'abril del 96? Sí, segurament sí: que les nostres autoritats, els nostres representants foren més conscients que la nostra llengua necessita recolzament, necessita que li tinguem cura, senzillament perquè ha rebut moltes bastonades, cops i menyspreus al llarg de la història, perquè han intentat dividir-la, han fet el possible perquè no s'usara en societat, llevant-la dels àmbits educatius, culturals, socials, polítics, insultant-la fins i tot dient que no era cristiana (qui no ha sentit alguna vegada, en parlar la seua llengua, el 'hable usted cristiano').

Senyores i Senyors, representants polítics dels valencians, us demane que ajudeu a la normalització de la nostra llengua, usant-la, practicant-la, escrivint-la, defenent-la, perquè al cap i a la fi la llengua és nostra com ho són els nostres pares o els nostres fills, els nostres familiars i ningú ens ha de prohibir que vulguem i estimem les nostres coses. I sobretot no la transformeu en una mercaderia de canvi, com un objecte fàcil per fer política, no la invoqueu per ser més valencians que els altres, per favor, la llengua està per damunt de patriotismes, de colors, de dretes, d'esquerres, la llengua és de tots els valencians, dels catalans i dels mallorquins, dels andorrans, dels rossellonesos i genèricament de totes les persones que senten respecte i admiració per la cultura en general.

Josep Vicens i Pascual.
Maig de 1996.